

Predikan i Kindaholms församling 2016 av Tobias Bäckström

1 sönd. efter trettandedagen

”Jesu dop”

2 Mos 1:22-2:10

1 Joh 5:6-12

Luk 3:15-17, 21-22

Ps: 40, 718, 73, 37

Samtliga fyra evangelierna berättar om Jesu dop. Det visar hur viktigt det är. Det är inte bara en händelse i raden som Jesus var med om. Detta är den händelse som inleder hans verksamhet. Tillsammans med hans död på korset ramar det in hela hans gärning på jorden. Lukas är därför *lika* noga att datera hans dop som att datera hans födelse. Dopet inträffade under det femtonde året av Kejsar Tiberius regering. Och eftersom han blev kejsare år 14 var det alltså år 29 som Jesus och Johannes möttes där vi Jordanflodens strand.

Vi kan stanna upp lite inför detta. Lukas använde kända maktahavares regeringstid för att sätta in Jesus i ett historiskt sammanhang. På den tiden var det inte många som visste vem Jesus var i de väldigt romarriket. Alla visste vem Tiberius var. Men hur är det idag? Idag är rollerna ombytta. Om man inte är historienörd känner man knappast till kejsare Tiberius. Och gör man det är det för att han regerade under tiden som Jesus bedrev sin verksamhet i landet Israel. Vi känner till Tiberius på grund av Jesus, inte tvärtom.

Själva dopet beskrivs dock mycket kort. Faktiskt bara med en enda mening. Men det är en desto mer innehållsrik mening. ”När Jesus blivit döpt och stod och bad, öppnade sig himlen och den heliga Ande kom ner över honom i en duvas skepnad, och en röst hördes från himlen: ”Du är min älskade son, du är min utvalde”.

Det olika evangelisterna beskriver det lite olika, men alla har med tre saker: himlen öppnade sig, Anden sänkte sig ned som en duva och Faderns röst hördes från himlen.

Vi vet inte hur det kan ha sett ut när himlen öppnade sig. Men vi förstår poängen. Med Jesus födelse har något av himlen kommit ner till jorden. Vägen till himlen är inte längre stängd. Jesus har öppnat den, och den öppnar sig nu vid hans dop. Den helige Ande, samma Ande som fanns med vi själva skapelsen, som svävade över vattnet. Samma Ande sänker sig nu ner över Jesus.

Här är det första gången som Jesus bekräftas som Guds son. Faderns röst basuneras ut för alla vittnen, alla de som var där för att lyssna och låta sig döpas av Johannes. Ingen kunde missa det som hände. Fadern, Sonen och Anden, här framträder treenigheten för första gången för folket.

Johannes döpte människor för att förbereda dem för Messias ankomst. Det blev en nystart för dem i deras liv, där de gjorde upp med det gamla och visade att de ville börja om.

Men varför behövde Jesus döpas? Jo, eftersom han är människa. När vi firade jul, firade vi ju att Gud blev människa och nu kommer en av konsekvenserna av detta. Jesus föddes som ett människobarn, och därför behöver han döpas precis som alla andra människor. Och han döptes för att som döpt, sen skulle döpa oss. Varje gång ett barn döps finns Jesus med där.

Visserligen är det inte Jesus själv som håller vatten på barnets huvud, men när prästen döper barnet så sker det egentligen två dop. Det yttre dopet i vatten som alla kan se, och så ett osynligt dop i helig Ande. Och det dopet utförs av Jesus själv. Som Johannes döparen säger i dagens evangelium: ”Efter mig kommer en som är starkare än jag. Han skall döpa i helig Ande och eld.”

Ja, det talas om flera dop i dag. Dop i vatten, dop i eld och dop i helig Ande. Det kan ju verka lite förvirrande, vad är det som gäller. Och eld och vatten är ju varandras motsatser. Kan man döpas i både ock?

Jag menar att det handlar om olika bilder för samma sak. När det gäller dopet i vatten så får vi en tydligt bild i den gammaltestamentliga läsningen. För att rädda livet på Mose, sitt nyfödda barn, la hon honom i en vattentät korg och la honom i Nilens vatten. Hon lydde alltså faraos påbud att alla nyfödda gossebarn skulle kastas i Nilen. Vattnet står ju här för död, det var för att barnen skulle dö, och inte växa upp till blivande soldater, som farao kom med den här befallningen.

Men för Mose ledde vattnet även till liv. Han blev uppdragen ur vattnet, han dog men uppstod igen. Dopet i vatten handlar om hur vi dör en symbolisk död, för att sen uppstå till det nya livet i Kristus.

Men dopet i eld då? Jesus ska ju döpa oss i helig Ande och eld. Elden i det här sammanhanget syftar på rening. Vi brukar ju tala om guld som luttras i eld. Här är bilden en annan. Jesus är den som har kastskoveln i sin hand för att rensa den tröskade säden. Vi kan se bilden framför oss, hur bonden kastar upp vetekorn och agnar blandade tillsammans, men sedan separerar vinden agnarna från vetet. De tyngre vetekornen faller rakt ner medan de tomma agnarna förs bort en bit av vinden. Detta, skräpet, det överblivna, det är det som ska brännas upp i en eld.

Säden som ska tröskas är en bild av döden. När vi dör är vi som ax som faller till marken. Då är vi både kärna och agnar. Kärnan är det som är mitt sanna jag, sådan jag är, skapad av Gud, skapad till Guds avbild. Agnarna är skalet, utanpåverket, allt som är smittat av synd. Synden är alltså inte kärnan i min personlighet, min innersta identitet. Efter döden väntar en reningsprocess, där jag renas från det som inte tillhör Guds avbild.

Treenigheten var påtagligt närvarande den där dagen år 29. Men treenigheten är lika påtagligt närvarande hos oss här idag, i Kalvs församlingshem, även om det är fördolt och osynligt. Precis som när vi döper barn sker det något osynligt parallellt med det synliga. Vi bär fram bröd och vin till altaret. Och när jag ber nattvardsbönen kommer Fadern att sända sin Ande över nattvardsgåvorna så att de för oss blir Kristi kropp och blod för dig och mig utgivna.